

nok her siges, at der gjerne ved enhver saadan Leilighed er nogen Forsømmelse paa begge Sider, at det ikke altid har været Fabriken, der har staaet tilbage med at levere, men at ofte Krigsministeriet har staaet tilbage med Modelterne, hvorefter Leverancerne skulde præstere, og det behøver ikke engang at være Forsømmelse fra Krigsministeriets Side, thi paa en Tid, hvor alle Skydevaaben undergaae Forandringer hvert Halv- eller Heelaar, kan man ikke saaledes regne at have en sikker Model at holde sig til, men maa altid tage den nyeste Opfindelse — det kommer altsaa ikke blot an paa, at Regjeringen erklærer, at den vil være streng i sine Fordringer overfor Hellebæk, men vi maae have at vide, om den vil blive ved at bestille Geværer hos Fabriken, hvis Overeenskomsten ikke kommer istand. Og siger den, at den vil det, saa maae De belave Dem paa, mine Herrer, at den dyreste Løsning er den, at lade Forholdet bestaae som hidtil, og den billigste at gaae ind paa en Afsløsning.

Gad: Jeg har ikke begjæret Ordet for at udtale mig om det Spørgsmaal, som nu er blevet vidtløftigt forhandlet, ikke alene idag, men allerede forleden ved Sagens 2den Behandling, og som synes at skulle blive et virkelig Stridsspørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Afsløsning af Statens Forhold til Hellebæk. Jeg kan nemlig ikke ønske at fremkomme med nogen egentlig kraftig Udtalelse herom, fordi der vistnok er to Ting i dette Forhold, som staae mig aldeles klart, for det Første, at det maa være meget ønskeligt for Staten at blive løst fra dette forkeerte Forhold, og for det Andet, at det er umuligt at tænke sig, at Forholdet frivilligt kan blive løst for os uden et Offer; men hvad der ikke staaer saa klart for mig, at jeg vil optræde og søge at indvirke paa ærede Medlemmer, er, om det, som foreslaaes givet, virkelig er det Mindste, som vi kunne slippe med. Hvad mig selv angaaer, vil jeg imidlertid ganske vist idag ligesom ved 2den Behandling stemme med Regjeringen; thi der foreligger Intet for mig, hvorved det er blevet oplyst, at vi virkelig kunne slippe billigere, og under disse Omstændighe-

der, da Forholdene dog ere meget uheldige, og vi kunne sige os selv, at for Intet kunne vi ikke slippe, troer jeg, at det er rigtigt at stemme med den ærede Finantsminister, som kjænder Sagen tilbunds og maa antages at have gjort, hvad han formaade, til at bringe den til en saa fordeelagtig Ende for Statskassen som muligt. Grunden, hvorfor jeg har begjæret Ordet, er derimod, at jeg tænker mig, at dette vil blive den sidste finantfielle Behandling i denne Samling, og jeg ønsker da saa kort som muligt at give Thinget, hvad jeg troer dog maatte endeel af de Herrer kunde ønske, en Slags Oversigt over, hvorledes jeg betragter vor Stilling efter de finantfielle Love, som vi have behandlet i denne Samling, og efter det sidste Regnskab, som under Samlingen er meddeelt os til Efterretning og videre Undersøgelse.

Formanden: Derfor det ærede Medlem vil gaae ind paa en saadan almindelig finantfiel Betragtning, maa jeg dog ønske, at den maa blive noget begrændset i sit Omfang, da den ellers vilde føre temmelig vidt fra, hvad der foreligger. Det er dog neppe ved Tillægsbevillingslove, at almindelige finantfielle Betragtninger ere paa deres Sted.

Gad: Jeg veed dog ikke, om en Tillægsbevillingslov og navnlig en saadan som den her foreliggende, hvor der forlanges bevilliget en Udgift af mellem 1,300,000 og 1,400,000 Rd., ikke skulde have en saadan Betydning for hele Ballancen, at det kunde være i sin Orden at ytre Noget i den Retning. Hvis den ærede Formand ikke mener det, ønsker jeg ikke at udtale mig videre; thi at jeg indskrænker mig til at udtale nogle aldeles korte Bemærkninger ganske i Almindelighed om Sagen, troer jeg ikke kan være til nogen egentlig Oplysning for Thinget.

Formanden: Ja, jeg maa dog henstille til det ærede Medlem, om han ikke kunde fatte sine almindelige Betragtninger temmelig kort; thi jeg troer ikke, at det baader Forhandlingen af den Sag, vi behandle, at komme ind paa vidtløftige finantfielle Betragtninger.